Origami

Poeme Filosofice

Sorin Cerin

SORIN CERIN

ORIGAMI

Poeme filosofice

2016

Manufactured în the United States of America

ISBN-13:
978-1539517887

ISBN-10:
1539517888

Aprecieri critice despre poezia de meditație la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre,* sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea

cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de

nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind

de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**,

numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de

înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii", ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori", în rest, „totul e vînare de vînt". Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de

noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii". Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei". Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă", „Nemurire", „Iluzie", „Absurd", „Tăcere", „Moarte", „Eternitate", „Adevăr Absolut", „Vis", „Liber Arbitru", „Păcatul Originar", „Iubirea", „Singurătatea", „Înstrăinarea", „Dumnezeu" şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum". Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii", înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După

fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune" e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa", ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii." Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului" nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală" e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte", frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/

brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea

ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte

specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează duritāţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.

Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită

„Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:**"Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației.

Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită

e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă" a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate".

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării"sau de către „ochii" fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc".

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme,

traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în

care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".

- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra

Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”

- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

CUPRINS

1) Origami

De ce ne așternem amprentele Destinelor,
pe Hârtia rece și impersonală a Iluziilor Vieții,
în cele mai diverse ipostaze?,
ca, în cele din urmă,
să o împăturim într-o adevărată Religie,
prin Bisericile Conștiințelor,
convinși de faptul,
că Dumnezeu se desfăta,
la masa Creației,
cu un Origami existențial,
făurind la început vaporașe,
care să-i cutreiere Spațiile,
flori care să-i aline setea de frumos,
până când s-a enervat,
fiindcă s-a plictisit,
avându-le pe toate,
iar atunci a strâns în pumnul său dumnezeiesc,
toate figurinele din Origami ale Universului,
fie ele Spații sau Timpi,
Stele sau Clipe Eterne,
boțindu-le,
ca în cele din urmă,
să le arunce în străfundurile Întunericului,
de unde s-a născut,
Societatea de Consum,
și consumat,
copaci falnici de Sentimente,
din care să se extragă,
cât mai multă Hârtie de Vise Neîmplinite,
pentru a ne îmbrăca Zilele,

goale și debusolate,
fiindcă Dumnezeu,
lipsea cu desăvârșire,
din penița stiloului care undeva-cândva tremura,
înmuiat în lacrimile ochilor tăi,
pentru a scrie,
cât de mult doresc să navighez pe oceanul lor nesfârșit,
neștiind că odată uscate,
praful lacrimilor va deveni din praf de stele,
rădăcini de buturugi tăiate,
ce nu vor mai înmuguri niciodată,
pe care se vor așeza pașii nenăscutelor Clipe,
iar Hârtia Iubirii va aparține,
unor Vremuri,
demult apuse,
ca mai apoi să o ardem,
de Dorul frunzelor ce nu vor mai înverzi,
la mansarda Inimilor,
dintr-o pădure de Pasiuni,
care nici ea nu mai există demult,
fiind tăiată,
de pe nota de plată a Timpului,
prin care să ne rătăcim,
Amintirea.

2) Cursa Nopții

Vești care și-au pierdut Timpii,
cerșesc mila Orizontului unei Speranțe,
căzut în groapa întunecată a Nopții,
care se hrănește cu Timpul lui.

Și acum i se mai aud pașii grei și hotărâți,
să mute Calea Destinelor,
cât mai departe de Întuneric,
dar rănit și înfrigurat,
nu va mai apuca Zorii insensibili și indiferenți,
ce-i vor naște un nou urmaș,
care să-l răzbune,
pentru cursa întinsă,
de Noapte.

3) Coșurile Speranțelor

Labirinturi de frunze căzătoare,
ale Privirilor ruginite,
ascund respirațiile sacadate ale Cuvintelor,
ce-au alergat să prindă trenul Existenței,
conștiente fiind,
că este unicul lucru ce va rămâne vreodată după noi.

Ger cumplit de Sentimente,
Fumuri drepte de Iluzii ale Vieții,
ies pe coșurile Speranțelor,
Nimănui,
asemeni unor soldați ai Cerului,
ce nu mai are Vise de vânzare,
pentru Stelele Zodiilor istovite.

4) Portativele reperelor

Cred în eternitatea Clipei,
și-n surâsul străinului,
din adâncurile nesfârșite ale Sufletului,
ce-mi spune că prin el,
pot să comunic cu Dumnezeul Adevărului Absolut,
în inima căruia,
ne ducem Existența împovărată de Iluziile Vieții,
până când cădem în brațele Morții acestora,
dar niciodată a Noastră,
fiindcă nici nu putem conștientiza,
cât de eterni și liberi suntem,
prin energia Conștiinței,
care nu va muri niciodată,
clădindu-și singură portativele reperelor,
Timpilor și Spațiilor,
sau altora asemenea lor,
de care are nevoie,
spre a se defini,
micșorându-le sau mărindu-le,
diluându-le sau contractându-le,
după dorință.

5) Se construiesc

Arhitecturi de Conștiințe,
zac pe străzile fără nume,
ale Părerilor guvernate,
de cărăușii incomozi și gălăgioși,
ai Clipelor,
care sunt duse către crematoriile Uitării,
fiindcă din cenușa lor,
se construiesc cărămizi de Adevăruri ale Minciunii,
care și acum afirmă că odată cu moartea și incinerarea lor,
Creația va fi mai perfectă,
că ar fi putut ascunde în respirații,
crime ale Gândurilor,
violuri ale Sentimentelor și alte asemenea acte barbare,
fără să spună,
că fiecare dintre ele,
aveau propria Eternitate,
ce nu se va mai întoarce,
niciodată.

6) Zodia hărăzită de Univers

Oare cum este privită,
Conștiința noastră într-un alt plan astral?

Dar Timpul și Spațiul?,
nu pot fi un arbore sau un Cuvânt?

Dar noi?

Cine suntem de fapt,
în Cuvântul Timpului și Spațiului nostru?

Să fim o corabie ce-și caută țărmurile Destinului?,
sau o Stea ce-și păzește cu strășnicie,
Zodia hărăzită de Univers,
spre a nu-i fi furată de Dumnezeu,
și vândută pe nimic la taraba Creației,
unde se aprovizionează adeseori,
Deșertăciunea.

7) Dincolo de propriul ei sine

Valuri descompuse de smerenii,
se scurg pe stâncile Credinței oarbe,
ce-și caută cu bastonul albit,
de trupurile norilor de zăpadă,
Fericirea,
pripășită prin bordelurile unor Gânduri,
ale căror Iluzii ale Vieții,
par a se fi înecat mai demult decât Vremea Vremurilor,
ce a trecut neobservată,
pătimind într-una,
după un Mântuitor,
care avea să-i aducă,
crucea rece de piatră,
în cavoul Conștiinței,
ce nu a reușit niciodată,
să înțeleagă,
ce este Moartea,
dincolo de propriul ei sine,
al Morții.

8) Eternitatea Lumii de Apoi

Lanțuri de Cuvinte ale Creației,
ce nasc lumi și suferințe,
fericiri și amăgiri,
strivesc osiile Timpilor care se învârt,
după o ciozvârtă bună de Univers,
friptă pe grătarele încinse ale Iluziilor Vieții,
spre a fi garnisită,
cu Zodii de Vise Deșarte,
puse la murat încă de dinainte de a fi Existența,
știind că odată ce va exista un Viitor,
acesta va aduce după sine,
Trecutul Morții,
deci,
Eternitatea Lumii de Apoi.

9) Corupt de propriul Univers

Ruine părăsite de Adevăruri,
stau să se surpe pe zidurile reci și impersonale,
ale Bisericilor de Vorbe-n Vântul care bate cu putere,
în Clipele moarte,
ce cad ruginite din pomul Cunoașterii,
dezvelindu-i goliciunea crengilor pustii și însingurate,
ce nu mai vor să audă
de Conștiința și Credința,
ce va înmuguri la Primăvara viitoare,
a Paradisului și Infernului,
Cuvântului enigmatic și Primordial,
al unui Dumnezeu prea corupt de propriul Univers,
ca să mai poată înțelege,
importanța Adevărului Absolut,
pentru Iluziile Vieții.

10) În negura unui Timp

Cât mai multă Lumină Divină.
pentru Visele Sentimentelor,
înecate-n soarele Speranțelor,
Adevărului Absolut,
Urare,
pe care o dedic Iernii astrale,
prin care trece Societatea de Consumat Vieți,
fără alternative,
la Moarte.

Regrete istovite,
să se târască,
la porțile deschise ale razelor Fericirii,
pentru a îmbrăca mantiile Împlinirilor,
regăsite de către Străinul din noi,
în negura unui Timp,
care nu poate aparține Iluziilor Vieții.

11) Vibrații transcedentale

A te ruga Divinității,
înseamnă a fredona inconștient,
și independent de Iluziile Vieții,
cântecul cosmic al Existenței.

Înseamnă,
să te ridici ca o floare într-un alt spațiu astral,
ca să-ți capeți parfumul și culoarea,
propriei Conștiințe,
pentru a reuși să aduci Fericire,
Absolutului de acolo,
care prin vibrațiile transcedentale ale Luminii Divine,
îți va mulțumi,
aici.

12) Fractalul unui Univers

Nimeni nu poate fi singur,
nici pustiit de propria Ființă,
ce zace în dreptul unui Eșec,
fără să știe că înainte de toate,
este Fractalul unui Univers atemporal,
la care Lumea Iluziilor Vieții noastre,
nu are acces,
că Lumina Divină,
ne unește cu Infinitul Spațial,
și Eternitatea Temporară,
care devin în alte Universuri,
cu totul altfel de repere,
pe care ni le putem însuși,
chiar și din această Lume,
cum ar fi un buchet de flori sau un Gând bun,
atât de ușor de găsit,
încât să putem spune,
că avem tot timpul și spațiul din lume,
în ele.

13) Sacrificii de sine

A Ști înseamnă înainte de toate,
A Fi,
pe corabia plină de daruri a Existenței,
cum ar fi: Înțelepciunea, Meditația,
și Desăvârșirea spirituală,
care trebuie duse de către Lumina Divină,
Fericirii și Împlinirii, Universale,
care ne așteaptă,
să o îmbrățișăm,
după ce ne vom descotorosi,
de jugurile Iluziilor Vieții,
care-și vor ara pustietatea,
cu propriile lor sacrificii de sine,
ale Istoriilor,
pline de Deșertăciuni,
Crime și Umilințe.

14) Revanșarde și absurde

Voci pierdute în Priviri aplecate,
umilite și insultate,
de un Dumnezeu al Nimănui,
se vântură pe palele amorțite,
ale Morilor de Vânt,
din regatul Sufletului.

Plouă cu Așteptări de Vise,
peste făina trupului,
făcând-o mocirlă de Vise,
ce nu va naște Pâinea Fericirii vreodată,
din care oricât de mult ar încerca Sentimentele,
la Roata Olarului acestei Existențe,
să mai compună,
un Citat din Divinitate,
creând un nou Corp,
al Mântuitorului,
nu vor reuși,
decât să clădească,
Biserici Anonime,
de Întrebări,
revanșarde și absurde.

15) Pașii Amăgirilor

Crevase de Amintiri,
mai aruncă cu Zarurile Destinului,
peste munții de Incertitudini,
ai Prezentului.

Lacrimi de Rouă Divină,
a Respirației,
prin care ne numără Dumnezeu,
Eternitățile Clipelor,
se descompun peste Pașii Amăgirilor,
ce nu mai pot purta Lumea,
în inimile lor,
debusolate de atâtea Istorii,
ale Nimănui.

16) Cine și de ce sunt

A te întreba cine ești,
înseamnă a fi,
lanțurile unui Univers,
legat la stâlpul Infamiei,
de un Dumnezeu al Iluziilor Vieții,
pe care nu-L vom cunoaște niciodată,
tocmai fiindcă L-am creat Noi.

De aceea prefer,
să nu aflu niciodată,
cine și de ce sunt.

17) Nici Dumnezeu nu a crezut

Coloane isterice de piatră a Sentimentelor,
susțin Cerurile Întrebărilor,
devenind tavanele unor Palate ale Inimilor,
pe care nu le-a întrebat Nimeni,
niciodată,
de ce stau să cadă,
peste Cuvintele Primordiale ale Răspunsurilor,
ce au înființat Lumi, Biblii și Destine,
prin sufletele părăginite ale Iluziilor unor Vieți,
în care nici Dumnezeu nu a crezut vreodată,
ca fiind Adevăr Absolut.

18) Prin Muzeele de Ceară ale Sentimentelor

De ce Destinele noastre,
 nu cred cu adevărat în propriile lor Vieți?,
răvășindu-le,
 prin Muzeele de Ceară ale Sentimentelor,
unde Eternitățile Clipelor,
 plătesc câte un bănuț de Amintire,
spre a fi primite cu întâietate,
la mansarda unor Înțelesuri,
care s-au surpat,
 în Inimile înroșite de focul unor Sentimente,
încât au aprins toate Figurinele acestei Lumi,
topindu-le identitatea,
spre a fi turnată,
în șablonul unui Dumnezeu,
al Nimănui,
care să nu mai poată fi bănuit,
că trișează Iluziile Vieții.

19) Apusul Pașilor

Ciocuri de stânci ale Amăgirii,
sfârtecă carnea oceanului de Sânge,
care spală Apusul Pașilor,
ce merg spre Nicăieri,
pentru a se împlini în Moarte,
unicul Adevăr,
ce poate fi scrijelit pe ferestrele,
mereu închise ale Lumii,
pentru frunțile ce vor să străbată,
Iluziile Vieții,
dincolo de polii strâmtorați,
ai Țărânii,
care ne încarcerează,
Străinul din Noi.

20) Prostituție Spirituală

Dresorii de Sânge,
lovesc cu bicele Societății de Consum,
cadavrele vii și umile,
ale fabricior de Sentimente,
până iese la iveală,
cicatricea blestemată,
a supunerii oarbe,
în fața unor Iluzii ale Vieții,
cu nume de Ierarhie Socială.

Trepte de Vremuri,
roase de remușcări,
nu-și mai pot urca propriile Trecuturi,
pe balanța plină de Patimi,
a Existenței,
lăsând locul,
unor Stele Alcoolice,
din sticlele sparte de tavanul Ipocriziei,
ale unor Biserici,
ce nu pot înțelege,
că Iubirea plătită la colțul străzii Credinței,
se numește Prostituție Spirituală.

21) Sâni artificiali

Libertatea a devenit,
un deșeu ca oricare altul,
ce poate fi recondiționat,
în diverse forme și compoziții,
de Închisoare,
pe masa Cuvintelor vândute spre a se prostitua,
la bordelul Iluziilor Vieții,
unde fiecare client,
este așteptat încă din Maternitatea Gândurilor,
să treacă pragul falselor Fericiri,
pentru a fi strivit,
de bocancii sânilor artificiali ai Clipelor,
ce nu mai pot aparține Nimănui,
peste fața nevăzută și hidoasă,
a Religiei de a Exista,
ascunsă după paravanul Compromisurilor,
ce râd isteric și sarcastic,
la porțile deschise ale Cimitirelor,
din fiecare Suflet.

22) Pelinul Cotidianului

Topoare de patimi,
crestează Amintirile unui Cer al Sufletului,
care a înnebunit,
de atât de multă Lumină Divină,
pe care nu o merita,
pe epoleții roși de Vremuri,
care demult,
nu mai reprezintă nici o Ierarhie,
a Fericirii.

Dosare dechise de ușile fantomatice ale Iluziilor Vieții,
încă mai nasc Suspine,
la Maternitatea eternității unei Clipe,
ce ar fi putut ajunge,
starul tuturor viselor noastre,
înecate-n Pelinul Cotidianului,
unicul vin ce a mai rămas,
să desfete,
Deșertăciunea.

23) Pentru binele și fericirea noastră

Zile gregare de Amărăciuni,
roiesc peste stupul Vorbelor dezbrăcate,
de orice Conținut al Fețelor,
supte și albe de Clipe,
pentru a deveni,
nori pe Cerul Deznădejdii,
unui colț de stradă,
unde credeam că vom reuși,
să ne întindem,
rufele Întrebărilor spălate de conținut,
pentru a fi îmbrăcate de către Destinul,
mort de frig,
pe Banca care nu mai are nici măcar mărunțișul,
Vorbelor Goale de schimb,
la Loteria Norocului,
unei Lumi a Prostituatelor din marea politică,
jucată cândva de Dumnezeu,
într-un alt Univers astral,
care se reflectă și aici,
asemeni unei umbre a Realității,
pentru binele și fericirea noastră,
din acest Infern,
al Societății de Consum.

24) Stâlpul Caznelor

De ce a legat Dumnezeu,
Adevărul Absolut,
de Stâlpul Caznelor acestei Existențe?,
pentru a nu fi fericiți sau pentru a nu ști,
câte Iluzii ale Vieții avem să hrănim,
cu spatele gârbovit al Clipei care ne-a fost hărăzită,
de către un Destin,
ce nici măcar nu știe cum îl cheamă,
pe strada Înțelepciunii.

Și atunci încotro mergem?,
călăuziți de Steaua propriei noastre Existențe,
pe care nu o vom cunoaște niciodată cu adevărat?

25) Buze amorfe

Vraci ostili de Pasiuni,
caută leacuri pentru Fericire,
în praful stelar al Zodiilor,
divorțate de Dumnezeu,
fiindcă nu a fost de acord,
cu Demnitatea Existenței,
într-o Lume a Compromisurilor.

Buze amorfe sporovăiesc,
în globul de cristal,
al Ursitoarelor,
unei noi Deșertăciuni,
de la Maternitatea Viselor,
despre avortul necesar,
pentru uciderea,
Străinului din Noi.

26) Icoanele Străinului din Noi

Icoane inundate-n saliva Gândurilor,
care le sărută Înțelesul,
așteaptă să fie șterse,
de Lumina Divină a Păcii,
care ne călăuzește Deșertăciunea,
spre Moarte.

Cuie de Neliniști,
se bat în pereții tari ai Conștiinței,
spre a le susține ramele grele și prăfuite,
de Virgulele puse adesea unde nu trebuie,
în Sufletul unei Lacrimi,
ce întrupează un Sfânt al Cuvântului Primordial,
din înțelesurile transmise,
de Străinul din Noi.

27) Pe faleza unor Eternități pierdute

Streașini risipite peste Virgule,
păzesc Înțelesurile de Absurd,
în ploaia infernală de sfârșit de Lume,
a Cerului senin din Suflete,
care s-a înecat în Apa Iluziilor Vieții,
fără să reușească vreodată,
să ajungă la malul împăcării cu propriul Sine.

Pași reticenți și nervoși,
caută însetați Fântâna Adevărului Absolut,
crezând că orice Minciună îl poate înlocui,
pe faleza dintre Inimă,
și Trupul tatuat,
cu frazele neliniștite ale Valurilor,
unor Eternități,
pierdute de Clipe.

28) Cuptoarele Facerii Lumilor

Întrebări de Cer,
bat în ramurile înmugurite ale Ferestrelor,
unor Priviri,
ce-și varsă albastrul nesfârșit al oceanului din ele,
peste Eternitatea unui Zâmbet,
al Primăverii sufletești,
ruptă din fila poleită cu praf de stele,
din Simțirile unui Dumnezeu,
care a înțeles,
cât de mare nevoie are de Pasiuni,
chiar dacă acestea ard,
în cuptoarele Facerii Lumilor,
dintre buzele unui Sărut,
al Timpului cu propriile sale Vremuri,
pe care le trăiesc Sentimentele.

29) Bricege ruginite de Înțelesuri

Plouă cu stropi de Timp,
peste cămașa Mântuitorului,
spălând-o cu Apa Sfințită a Conștiinței,
într-un joc al Promisiunilor,
care se învinovățesc unele pe altele,
că ar fi Credința Suferinței,
scrijelind pe crucile putrezite ale Sufletelor,
cu bricegele ruginite de Înțelesuri,
Patimile îndurate de Spinii Societății de Consum,
care se aflau în vârful Ierarhiei,
Iluziilor Vieții.

30) Se depărta mereu

Deseori am căzut,
în crevasele Amintirilor,
unde le-am simțit sufletele înghețate,
ce-mi ardeau fața Compromisurilor,
prin care înotam,
fără țintă,
în Apa Iluziilor Vieții,
încercând să ajung la malul unui Înțeles,
care se depărta mereu,
neștiind că era de fapt un Orizont,
într-un alt plan astral,
al Dorului.

31) Mușchi fleșcăiți

Clepsidrele cer cernite Vremurile oarbe,
în sita Promiscuității unui Timp,
înfometat,
ce abia așteaptă să-i dospească,
Societatea de Consum,
hrana lui preferată,
din care,
nici un ingredient,
nu-l poate învinge vreodată,
la masa slinoasă a Durabilității,
unde Ierarhiile false,
își arată mușchii fleșcăiți ai Legilor,
pe care le respectă doar Eternitățile.

32) Eșafod sângeriu

Săbiile boante ale Zorilor,
lovesc Noaptea în ceafa plină de Stele,
vrând să o taie,
dar încă nu reușește,
fiindcă nici una din Zodiile acestora,
nu aparțin doar Trecutului,
care încă se mai zvârcolește,
pe eșafodul sângeriu,
al Viitorului,
care se desfată,
cu Privirea pierdută,
de cadavru însângerat,
a unui Destin de Lume,
decapitat mai demult decât Timpul.

33) Mort de beat

Realitățile se vând la preț de speculă,
de către Compromisuri,
unui Dumnezeu alcoolic,
care bea Stelele Galaxiilor,
câzând sub masa Existenței,
mort de beat,
spre a ne insera nouă,
poveștile Iluziilor Vieții,
știind că ne adorm,
la întâlnirea cu Eternitatea Clipei,
pe care o ratăm de fiecare dată,
pentru a călca spășiți spre o Moarte,
cu nimic diferită de aceea a beției,
în care trăiește Societatea de Consum,
făurită după chipul și asemănarea,
propriului ei Dumnezeu.

34) Valurile Aspirațiilor

Reproșuri surde și grele,
apasă soclul Existenței,
cu ghearele veninoase ale propriilor Destine,
ce sfârtecă carnea Zilelor,
cu topoarele de stâncă ale Compromisurilor,
de care se lovesc valurile Aspirațiilor,
unor palme bătătorite şi roase,
de muncile grele ale Supraviețuirii,
într-o Lume unde Iluziile Vieții,
împart Dreptatea oarbă a Ierarhiilor,
construite din cărțile de joc ale Lui Dumnezeu,
simple cartoane existențiale,
care se pot nărui oricând,
sub Cerul încă liber,
al Speranțelor Deșarte,
fiindcă pierde mereu cu ele,
la Cazinoul Adevărului Absolut.

35) Tren de Ore

Ceasuri multicolore de Priviri,
bat Orele exacte ale Îndoielilor,
agățate de pereții insalubri ai unor Suflete,
ale căror Respirații tomnatice,
încă se mai cred Primăveri,
în viscolul existențial,
al Deșertăciunii.

Doar Iluziile Vieții se mai zvârcolesc,
în mocirla trenului de Ore,
ce va aduce o nouă Zi.

36) În fața Stării Civile a Stelelor

Palele de Clipe,
ale Morilor de Vânt vânat,
în coșul Palmelor,
unui Orizont de Amăgire,
stau neclintite în fața Stării Civile a Stelelor,
încă nebăute de Dumnezeu,
unde abia așteaptă,
să se căsătorească cu Cerul Sufletului,
pe care susțin,
că nu l-au cunoscut niciodată,
fiind atât de preocupate,
cu cernutul făinii unor Zile,
din pâinea amară a cărora,
și-au dus Existența,
pe care au ascuns-o,
dincolo de Vremuri,
vrând să scape cu totul de ea.

37) Zorii Farmecelor

Fumul gros de Patimi,
îneacă buzele crispate și crăpate,
ale gurilor de coș verbal,
ce par neobosite în declamații belicoase,
la adresa aripilor ce l-ar transforma în Icar,
pe Străinul din noi,
pe care nu l-au cunoscut niciodată,
dar susțin cu tărie că ar fi Orizontul Pasiunilor,
ce nu poate fi atins niciodată,
sau Zorii Farmecelor,
unde Ziua-și spală fruntea vrăjită de Viitor,
poate Amurgul Privirilor,
obosite și pierdute-n noaptea Uitării,
sau Oceanul Lacrimilor,
ce curg din ochii adormiți,
ai Fericirii,
cine știe?

38) Ceaiuri romantice

Țărmuri de buruieni carnale,
străjuiesc felinarele roșii și roase,
ale Amintirilor,
nelăsându-le să alerge pe câmpurile paradisiace,
din Lumina Divină,
a Străinului din noi,
atunci când,
Ceaiuri romantice,
încă se mai închină grațios,
unui Apus,
despre existența căruia,
pare să nu știe nimic,
Steaua călăuzitoare a Destinului,
care se trezește somnoroasă,
pentru a ne lumina Noaptea,
atâtor și atâtor Întrebări,
de care se vor lovi,
Oportunitățile Zilelor viitoare.

39) Bârfe cu idei fixe

Stropi reci deVorbe-n Vânt,
se pierd,
printre sprâncenele stufoase,
ale unui Cer sentimental,
a cărui porți,
de pleoape ale Orizonturilor,
ar sta închise,
Desfrâului unei Nopți,
de Adevăruri Existențiale,
pe care nu pare să le înțeleagă,
nici Iluziile Vieții,
atât de excentrice,
când vine vorba de celulita vocală,
a unei Dimineți ranchiunoase,
care-și bea cafeaua Bârfelor,
la Orele cu idei fixe,
despre Existență.

40) Moaște de Vise Împlinite

Cadrane solare apuse,
mai caută prin gunoaiele Timpului,
câte o felie de Oră,
aruncată Deșertăciunii,
fiindcă s-a stricat când îi era Lumea mai dragă,
Lui Dumnezeu,
care a trimis-o la recondiționat,
alături de altele asemenea ei,
pentru a reconstrui astfel,
Ani întregi de Promisiuni,
care se vor vinde prin Bisericile Cerințelor,
unor ochi adânciți în orbitele Credinței,
spre a umple Cutiile Milei unor Speranțe,
de ei înșiși,
crezând că vor deveni într-o bună zi,
Moaște de Vise Împlinite,
la oasele cărora se va ruga,
Adevărul Absolut.

41) Cerșesc o Credință

Compromisuri funerare,
se zvârcolesc peste cascadele de imagini,
ale tulpinilor de Vise,
care s-au înecat în sudoarea lacului de Clipe,
bănuitoare și indiscrete,
când vine vorba de Timpul,
care-și lovește cu încăpățânare,
propria Existență,
pe care vrea să o transforme,
într-o Prostituată din Haremul Fericirii,
care să stea la colțul străzii Înțelesurilor,
unui Dumnezeu alcoolic,
ce bea Stelele Destinelor în neștire,
până când cade,
sub masa Norilor de Conștiințe,
fericit că nu mai există,
Zăpada imaculată,
a unor Sfinți din Cuvintele Primordiale,
ce încă-și cerșesc o Credință,
a Absurdului,
în Bisericile reci și impersonale,
ale Amintirilor unui Trecut,
al Nimănui.

42) Cuib încălzit

Totul este o grimasă de Zâmbet,
al unei Existențe,
care și-a părăsit cuibul încălzit,
de penajul multicolor și tulburător,
al Clipelor,
pentru a oua Necesitatea unei Fericiri,
din care nici un incubator al Timpului,
de Conștiințe,
nu a reușit,
să scoată Contrastele Realității,
dintre Dumnezeu, Viață și Moarte.

43) Desfrâul de a fi

Noduri măcelărite de săbiile Gândurilor,
ar vrea să-și dezlege Destinele încâlcite,
în ghemurile abisale ale unor Spații,
ce nu se mai termină,
în Iluziile Vieții,
unor Răsărituri,
pe care nici Existența,
nu le mai poate înțelege,
Desfrâul de a fi,
o Matematică a unui Abstract Fractal,
din care mi-am întrupat Conștiința,
topită pe masa olarului unui Timp,
ce nu poate avea repere,
în Iubire,
coordonate în Eternitate,
și Libertate,
în Fericire.

44) Lumea pe care nu o vom putea atinge

Gratii de Orizonturi necuprinse vreodată,
de brațele Privirilor,
menite de Dumnezeul Străinului din Noi,
să fie Fericirea,
Adevărului Absolut,
se lovesc de țărmurile Ridurilor unor Clipe,
prin care încă mai curg,
fluviile de Conștiințe,
rebele și încrezătoare,
ale Stelelor unor Iubiri,
din care s-a Întâmplat să existe,
Lumea,
pe care nu o vom putea atinge niciodată.

45) Scânteile Existenței

Zidurile de cremene ale Iluziilor Vieții,
se surpă asemeni unor iceberguri de Vise,
lovindu-se unele de altele,
pentru a scoate Scânteile Existenței,
fulgere ce aprind Inimile Reproducerii,
care au aprins,
sub oceanul de Lacrimi ale Fericrii,
unor Clipe,
marea masă de Suflete,
care nu au ieșit niciodată la lumina Soarelui,
Vieții lor,
din flăcările Infernului Societății de Consum,
scufundată mai demult decât Vremurile,
într-o Lume a înecaților,
unde fiecare își vomită zilnic,
banii descompuși ai Necesităților.
.

46) Stelele Credinței

Strune de Iluzii ale Vieții,
cerșite de Dumnezeu,
unei Conștiințe a Suferinței,
care i-a promis,
că va cânta mai bine,
pe note de Existență,
compromisă și difuză,
decât propria Lui Desfătare,
de a exista în Fericire,
alături de Stelele unui Univers,
ce par a nu-i accepta,
îngâmfarea de a-și clădi Bisericile Pasiunilor,
prin care Sufletele Credinței,
se închină cu genunchii Speranțelor roase,
de Durerile Facerii unei Lumi,
a Nimănui.

47) Un Dumnezeu neînțeles

Vrăjitori de Oportunități,
se înșiră pe culoarele sanatoriului Iluziilor Vieții,
unde se tratează Farmecele Conștiințelor,
primite de la Genele Adevărului Absolut,
care nu-i lasă să descânte Existența,
cu toiagele lor de Clipe obosite și obscene,
refuzate de Eternitate,
pentru că au ales Locul de Veci al unui Desfrâu,
prin fumul dens și înecăcios al Iluziilor Vieții,
care și acum se răsfiră,
în buzunarele peticite și găurite ale unor Sfinți,
ai Deșertăciunii trupești,
din Aspirațiile bolnave,
pripășite prin cărțile de joc,
ale unui Dumnezeu,
Neînțeles,
după ce și-a amanetat propriul Adevăr Absolut,
la tombola Morții.

48) La salonul de machiaj

Ploi de Afirmații,
mutilate de buzele subțiri și reci ale Orizontului,
îneacă rădăcinile în descompunere,
ale Adevărului.

Zvonuri surprinse la furat Clipe,
stau inerte în așteptarea cătușelor Realității,
care a întârziat să apară,
fiind invitată de Timp,
la salonul de machiaj al Deșertăciunii.

49) Fără case astrale

Zodii care și-au cheltuit averile propriilor Stele,
stau zgribulite,
prin Inimile care dau hrană,
Zilelor sărace,
și fără case astrale,
sau temeiuri de drept,
asupra,
vreunei Eternități de Clipă,
în care să-și poată aciua,
Singurătățile,
izvorâte din mormintele de Înțelesuri,
pe care le-ar mai fi putut ceda,
Pașilor nesiguri,
ai trecătorilor grăbiți,
prin ploile reci și sumbre,
din sângele unei Iubiri.

50) Lumea de Apoi a Fantasmelor

Zeițe crispate și înfrigurate ale Fericirii,
caută,
printre Orele frustrate de faptul,
că nu au fost invitate,
la banchetul Anului,
câte o ciozvârtă de Iluzie a Vieții,
care să le vină pe măsura lor,
spre a-și acunde goliciunile,
Lacrimilor,
prin Zilele cărora înotau despuiate,
de norii grei și apăsători,
ai corsetelor,
unor Ziduri,
ce acum,
nu le lasă să privească dincolo,
de licărirea unei Aspirații,
Lumină unică ce străjuiește,
tunelul negru al Suspiciunilor,
că ar fi existat,
undeva-cândva,
și pentru ele,
Moartea,
de care nu și-au dat seama,
nici în Lumea de Apoi,
a Fantasmelor.

51) Fără a lăsa scris

Zaruri ciobite,
de Scânteile Așteptărilor,
izvorâte,
din cremenele reci ale Destinului,
abia se mai țin pe marginile prăpastiei,
dintre Fericire și Adevăr,
cu degetele aspre și noduroase ale Averilor,
din care țâșnește Sângele Pierzaniei,
spre a se dezechilibra cu totul,
în hăul adânc și impersonal al Uitării,
fără a lăsa scris un bilet de adio,
Iluziilor Vieții.

52) Potcoavele Norocului

Roibi de Vise,
nemulțumiți de pintenii Stelelor,
care le împung Aspirațiile,
aleargă haotic către Conștiința Universului,
cerându-i să nu mai fie posedați,
de către Destinul Zodiei unei Fericiri,
la care nu au cum să ajungă,
cu copitele de plumb,
roase de noroiul Vorbelor unei Nopți,
care le-a luat drept plată,
pentru a fi lăsați să se odihnească,
în pensiunea Întunericului,
Potcoavele Norocului,
care le țineau bătătorite căile,
Iluziilor Vieții.

53) Câine de Adevăr șchiop

Rezervații de Cuvinte Încornorate,
se adâncesc în mocirla senectuții unei Zile,
care-și stoarce prosopul Amurgului de Foc,
până la ultimul strop de Vlagă,
pe care o înghite pustiită și prăpăstioasă,
pierzându-se,
în Zarea unei Clipe,
ce n-a reușit,
întreaga ei Eternitate,
să învețe Discursul pompos al Fericirii,
din Lacrima,
unui câine de Adevăr șchiop,
ce tocmai a scăpat,
de hingherii Destinului,
unei Lumi,
ai Nimănui.

54) Mersul exact

De ce Dumnezeu,
și-a împlântat aracii Deznădejdii,
în potrivnicia acestei Lumi,
pe care a scos-o la mezat,
unui Destin,
dezinteresat de Fericire.

Dacă n-am ști mersul exact al Timpului,
unei Existențe,
am mai cunoaște Moartea?,
dar Lumea de Apoi?

55) Pseudorealitate

Întrebări stinse,
în craterele propriilor vulcani de Priviri,
înjosite de nedumeririle Norilor de Plumb,
din care Destinul,
făurește gloanțe,
cu care trage în Străinul din noi,
încercând să-l ucidă odată pentru totdeauna,
fiindcă nu se poate supune,
odioasei dictaturi a Iluziilor Vieții,
care cerșește Păcii,
câteva frimituri de Clipă,
pentru a le corupe,
în Desfrâu politic,
pe monitoarele multicolore ale Sufletelor de ceară,
care se topesc încet dar sigur,
sub focul arzător al unei Pseudorealități letargice.

56) Sfârtecă cu colții

Vulturi hoitari de Aspirații,
se rotesc amenințători,
deasupra creștetului unei Clipe,
care s-a sinucis,
sărind din brațele Prezentului,
sub roțile neiertătoare a Trecutului,
care se învârt mereu,
devenind Mori de Vânt,
ce macină,
Facerea Lumii,
înghițind noi Spații ale Iluziilor Vieții,
care cad secerate în mănunchiuri,
de Întâmplări ce sfârtecă cu colții lor,
carnea Durerii,
din care se va coace,
pâinea aburindă a unei Realități,
ce va hrăni Sufletele,
unei Planete a Iubirii în descompunere.

57) Două paralele

Traverse putrezite din lemnul crucilor,
unui Mântuitor,
ce-și macină Trecutul,
sub roțile unor trenuri de Vise,
unesc șinele în două paralele,
una a Fericirii,
cealaltă a Deznădejdii,
ce par asimptotice,
deci nu se vor uni niciodată,
decât dacă va Renaște din mocirla unui Destin,
o stea căzătoare,
care prin moartea ei,
își va dărui întreaga Eternitate a Adevărului Absolut,
încolțind într-o nouă Speranță de mântuire.

58) Cugetul Memoriei

Oboseală și plictiseală,
pe pleoapele crizantemelor de aburi,
ale hornurilor de mirosuri,
ce țin în vazele ridurilor,
Toamne de Amintiri,
care-și numără bostanii aromați ai Vorbelor de Vânt,
ce proslăvesc,
arămiul coclit al Revederilor,
înodate de amprentele unor Momente,
care par a-și fi pierdut Clipele,
mai demult decât Vremurile tulburi,
din albiile aproape secate,
ale râurilor unor Fericiri,
ce-au ajuns să trăiască,
sub podurile Anilor fără casă,
unicii care au mai rămas,
în cugetul pătat de rugină,
al Memoriei.

59) Adevăratul Paradis

Fluturi de Adevăruri,
se zvârcolesc să iasă,
din larvele Universului Cunoașterii,
spre a descoperi,
noi și noi realități astrale,
în transcedentul Conștiințelor,
supradimensionate, clasificate și ierarhizate,
de către Lumina Divină,
ce ține pe umerii săi,
albiți de puritatea Iubirii,
toate Gândurile Lumilor,
pentru a le topi în cuptoarele Facerilor,
din care va Crea noi și noi,
Dimnesiuni astrale,
unde Binele și Răul,
vor fi doar două repere fără importanță,
luându-le locul,
o infinitate de alte repere mult superioare lor,
creându-se astfel,
adevăratul Paradis.

60) Un nou Început

Cocoși fără glas,
vor să cânte Ora exactă a crocodililor unor Clipe,
ce privesc inerți la prada Fericirii,
cu Lacrimi depuse demult,
în Mausoleul Deșertăciunilor,
fără nume,
al Iubirii,
răzvrătită,
pe maidanul de fiere amară,
al unei Iluzii a Vieții,
care și-a luat concediu,
de la Adevărul Mincinos Absolut,
pentru a zburda în Voia Nevoită,
a Cerului unui Suflet,
amorțit de atâta Existență,
care nu mai poate respira Libertatea,
unui nou Început.

61) Pe murii Frământărilor

Candele de Vorbe-n Vânt,
tremură pe soclul statuii Existenței,
care și-a pierdut,
numărătoarea exactă a Mormintelor de Clipe,
ce străjuiesc Sensul acestei Lumi,
în derivă,
care nu poate afla niciodată,
Sângele eroilor unor Vremuri,
scurs printre Erorile Zâmbetelor reci și moarte,
ale Furcilor Caudine de Înțelesuri,
ce nu mai pot fi descifrate,
pe murii reci,
ai Frământărilor,
pânzelor de păianjen,
ale Străinului din noi,
obosit să mai moară,
pentru a renaște Fericirea,
bătăilor de Inimi ale Intereselor,
umbrelor obscure,
ale Iluziilor Vieții.

62) Erau să moară mușcate

Cărămizi sparte de Înțelesuri,
abia mai pot rezista,
Zidului unor Compromisuri,
ce stă să cadă,
peste Conștiința pătată,
cu cerneala sepiilor de Cuvinte,
ce erau să moară,
mușcate,
de Clipele Colților Sângeroși ai Apusurilor,
în graba lor după Eternitatea,
unor Zile,
ce nu vor mai fi demult,
Lumina Divină,
a Existenței.

63) Descărnate de Singurătate

Ne-am născut,
în Lumea Farfuriilor de Zâmbete,
întinse la mesele festive,
ale Adevărurilor unor Minciuni,
din care nu mai mănâncă Nimeni,
Cotidianul Privirilor și Întrebărilor,
Societății de Consum care ne consumă,
Botezurile Morții,
ce va veni nechemată,
într-o Clipă a Zâmbetului amar,
al unei Stele descărnate de Singurătate,
pe care nici Dumnezeu nu o recunoaște,
fiind ocupat cu Moartea și Viața,
unei Existențe a Nimănui.

64) Mereu căzătoare

Drumuri întinse-n ștergarele Vremurilor,
care s-au spânzurat,
de crucile otrăvite ale Mormintelor de Sentimente,
cu care se șterge Dumnezeu,
pe gura plină de Stele,
părăsite de Eternitate,
ce cad în gura Iluziilor Vieții,
mereu căzătoare,
ale Destinului,
transformându-se în alcoolul pur al Uitării,
care mai poartă hrana Privirilor,
pierdute-n coșurile de Cuvinte,
duse la Târgul Existenței,
spre a fi vândute,
Morții.

65) A fugit de la locul Faptei

Ninge cu bulgări de țărână,
peste iarna Sângelui Iubirilor,
ce curge prin Venele debusolate ale Fericirii,
care-și injectează,
drogul Eternității,
ce nu-și face nici un efect,
asupra Timpului,
din Clipa în care ne-am făurit,
nașterea Cuvântului Primordial al Facerii,
strigat de genunchii mamei unei Clipe,
ce-a fugit de la locul Faptei,
de-a fi un Dumnezeu Creator,
al Frunții unei catedrale a Conștiinței,
din Inima Absurdului,
care ne obligă,
să ne naștem,
pentru a reuși să murim.

66) Zi de plată

De ce Dumnezeu,
nu are o Zi de plată,
pentru toate greșelile făcute,
de propria Sa Creație,
pe care trebuie să o îndurăm,
întreaga noastră Iluzie a Vieții?

Și dacă ar avea cu ce,
cum ar trebui să ne plătească?

Cu bocancii Anilor,
care ne-au călcat în picioare Existența?

Poate cu Libertatea,
pe care o avem,
să mergem cu toții obligatoriu spre Moarte?

67) A Nimănui?!

Gropi de Gânduri desfundate,
își așteaptă cadavrele Iluziilor Vieții,
în cimitirele de Vise,
ce-au spulberat întreaga lor existență,
Destine,
în mormintele cărora,
să-și doarmă somnul de veci,
Dumnezeul care le-a dat suflare,
după chipul și asemănarea Sa,
la masa unei Creații,
care devine prin Moarte,
a Nimănui?!

68) Eternitățile mugurilor

Oare de câte ori,
s-a uitat Dumnezeu,
prin dosarele scorojite ale Creației?,
să vadă câtă flacără mai arde,
în candela Adevărului Absolut,
ce Conștientizează Lumile Sale?

Să fi descoperit Întunericul Iluziilor Vieții,
și noi nu știm?,
fiind prea infimi,
pentru ambițiile Sale dumnezeiești,
de a crea din el Lumina Divină,
a chinurilor și deșertăciunilor existențelor noastre?

Și-atunci de ce să fin noi cei persecutați și sacrificați?,
asemeni mieilor de Paștele Clipei,
când Primăvara își trăiește,
Eternitățile noilor săi muguri?

69) Operație de cezariană

Adrese fără nume,
se nasc în maternitățile Destinelor,
ocolite de Creația prea mândră,
să le recunoască Zilele efemere,
ale unor Iluzii ale Vieții,
atât de neimportante și plictisitoare,
încât până şi Zorii,
par a nu le auzi scâncetul,
atunci când se luptă,
în sălile de nașteri ale Deșertăciunii,
cu operația de Cezariană a Adevărului Absolut,
pentru a deține un loc de onoare,
la porțile mereu deschise,
ale Morții.

70) Vremuri apuse

Zidarii cavourilor funerare ale Zilelor,
își așteaptă plata în Apusuri de Sentimente,
spre a cumpăra din Magazinul Iluziilor Vieții,
alcoolul tare al Uitării,
pe umerii cărora,
să-și plângă Destinul îngropat demult,
pe aleea Deșertăciunii,
care au bătătorit-o,
întreaga lor Existență,
ce pare a fi murit,
mai demult decât propriile sale Vremuri,
Apuse.

71) Noi Revoluții

Cerul Cuvintelor,
și-a tras ciorapii groși de lână ai Norilor de Întrebări,
ca să nu mai dârdâie de frig,
atunci când este întrebat despre raportul dintre Existență,
Adevărul Absolut și Iluziile Vieții,
care nu mai contenește să ne oblige Istoriile,
să-și scrie toate coșmarurile Destinelor,
ce-au trecut prin pensiunea însângerată,
a proprietăților ce aparțin unor Amintiri,
despre care Lumea nu mai vrea să audă,
pentru a nu-și murdări,
cu mocirla unor Aspirații,
Viitorul,
așa cum a făcut-o cu Trecutul,
ce-ar dori să nu-i mai aparțină,
să-l arunce la fierul vechi și ruginit al Uitării,
din care Timpul își face arme de foc,
ce vor reaprinde Societatea Înghețată de Consum,
făurind noi Revoluții,
ale Crimelor Clipelor Organizate.

72) Rubin

Pași ascunși,
de Inimile incendiate ale Cerului,
din ochii de vânt,
ai unui Sărut,
dintre Ocean și Orizont,
merg pășind greoi și surd,
pe corăbiile Eternității unei Clipe.

Țărmuri tulburi de Vorbe Goale,
se bronzează la soarele arzător,
al unor Priviri Pustii,
care se ceartă pe rubinul Apusului,
dorind să-l cumpere,
pe un preț cât mai mic,
pentru a-l dărui Uitării.

73) Rețetă

Care să fie rețeta Lui Dumnezeu,
pentru făurirea Existenței?

Câtă sare de Cuvânt Primordial să fi pus,
pe rana Iubirii?,
sau condimente ale Deșertăciunii,
pe Destinul unei Lumi,
pe care o renegă,
până și Vremurile Prostituate ale Timpului,
unor Iluzii ale Vieții?

74) Adevărata față

Zbor claustrofob,
pe Cerul închis al Stelelor,
din Penitenciarul de maximă siguranță,
al Eternității unei Clipe,
unde și-a dat întâlnire,
Singurătatea cu Depresia,
spre a ne lumina calea,
ce o mai are de parcurs Destinul,
până la ultima stație,
cu nume de Moarte,
unde este așteptat,
în sfârșit,
cu brațele deschise,
în cavoul plin de flori,
ale Speranțelor Deșarte,
unde Iluziile Vieții,
își arată adevărata lor față.

75) Raci

Ne-am născut raci,
nu doar pentru a învăța să mergem înapoi,
ci și pentru a ne găsi,
rostul cleștilor de Aspirații,
în războaiele duse mereu,
de Suflete cu ele însele,
pentru a fi aruncați,
în smoala încinsă a Morții,
spre a fi serviți,
la masa frugală a unui Dumnezeu,
care este al oricui altcuiva,
dar doar al nostru nu e.

76) Cad șiroaie

Meandrele Zilelor,
vrăjite de mendrele Destinului,
șerpuiesc pe căile fără întoarcere,
ale Amintirii.

Până și Ploile Fericirii,
fac crize de rinichi Sentimentali,
încercând să elimine,
Piatra filosofală de plumb,
a Sufletului,
cu tunetele și fulgerele Iubirii,
ce cad șiroaie,
pe obrazul topit de Dor,
al unei Lacrimi.

77) Hazard descompus

E atât de pustiu,
pe pereții scorojiți ai Sufletului,
încât Literele văduvite de Înțelesuri,
stau risipite,
în Clepsidra spartă de Deșertăciune,
ce încă mai drămuiește,
Visele peticite și sărace,
ale unui Timp,
a cărui măreție,
s-a spulberat,
în oceanele neasfârșite de Amăgiri,
pe care au navigat mereu,
Iluziile Vieții,
sorocite să dea Sens și Înțelepciune,
acestei Lumi a Hazardului,
decompus în Cuvinte.